

LBRIS

We know
books

Toporan Eduard-Alexandru

MEREU
la
MIJLOC

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE · 7

CAPITOLUL 1
HANS SI MADAM · 9

CAPITOLUL 2
BĂDĂLAN SI BANDA LUI ADONIS · 19

CAPITOLUL 3
BUN VENIT ÎN CAPITALĂ! · 27

CAPITOLUL 4
ÎN DRAGOSTE SI ÎN HOȚIE
E PERMIS ORICE · 41

CAPITOLUL 5
DRAGOSTILE MELE TOATE · 69

CAPITOLUL 6
VÂNĂTORUL E VÂNAT · 99

CAPITOLUL 7
DULCE REVEDERE · 139

LBRIS

We know
books

Mulțumiri familiei, echipei Selfpay,
în special Gabriela Butnaru
și Ionela Costea
pentru șansa oferită.

CUVÂNT ÎNAINTE

Bun venit în lumea mea, dragă cititorule ori cititoare!

Poți începe prin a te relaxa cu un pahar de vin în mână. O să te ajute atunci când te vei decide să guști din dramele și pasiunile protagonistului. Sau poți schimba paharul cu unul plin cu nectar de portocale, ca să intri cât mai fresh în poveștile relatate.

Fii pregătit ca dragostea să te schimbe, misterul să te sufoce, parfumul burgheziei de altădată să te învâluie și să îți lase inima curată, dincolo de toate.

Sper ca timpul să-ți pună îndoielile la fileu, în caz de ai trecut sau treci prin ceea ce am expus eu în simple cuvinte în această carte. Iar, într-un final, lasă-mă să-ți vindec toate rănilile cu o poveste sinceră de iubire.

Oamenii dispar însă valorile morale rămân pentru totdeauna în spatele lor, ca o urmă proaspăt lăsată în ciment.

Dacă o parte a cărții ți-a plăcut mai mult decât cealaltă sau te-ai lăsat furat de vreun citat motivațional și vrei să-l împărtășești cu alții, fă o poză și trimite-o în universul digital. Posteaz-o pe instagram, cu tag-ul eduardal1.

P.S. - Dacă nu ai instagram, nu-i bai! Înseamnă că încă ți-au rămas toate țiglele pe casă.

Delectare plăcută!

CAPITOLUL 1

HANS SI MADAM

Copilăria este cea mai ușoară etapă a vieții unui om. Eu am simțit asta din plin. Țin minte și acum cum fugeam prin orașul cosmopolit atunci când clopoțelul anunța marea evadare. Abia așteptam să ajung acasă, să mă scufund în jilț și să-mi las picioarele să se odihnească într-un lighean cu apă caldă, în timp ce savuram pe nerăsuflăte un pahar plin de socată.

Itinerariul meu de la școală și până acasă era unul relativ simplu. Cutreieram străzi înguste și prăfuite, dând bună ziua tuturor. Eram cel mai sociabil copil din câți cunoșteam. Oamenii îmi răspundeau, având la purtător un zâmbet larg și un pumn de bomboane. Știau că, în fiecare zi a săptămânii, la aceeași oră, micul Hans dădea fuga la bunica. Observasem că toată această politețe și dragoste pe

care le primeam, i se datorau ei. Chiar mă mir cum de nu am făcut diabet zaharat de la atâta iubire îmbrăcată în staniol.

După ce înfulecam micile atenții, traversam Vadul Negroponte către valea orașului. Nu ocoleam nicio baltă plină de apă, pe care ploaia mi-o lăsa moștenire peste noapte. Traversând pasajul pietonal, mă simțeam ca un broscoi în floarea vârstei. La urma urmei, voiam să schimb mirosul de râtan ce venea de la vecinii de pe strada Dogăriei, atunci când pârleau porcul în stradă, cu petele de noroi proaspăt.

Pe măsură ce mă apropiam mai mult de casă, vedeam persoane din ce în ce mai posomorâte. Drumul se transforma în *Via Dolorosa*, păstrând doar amintirea unor oameni ce au trecut prin viață pe lângă noroc. Fiind mic, nu prea mă interesau comentariile răutăcioase ale unor colegi de școală asupra faptului că locuiesc în cartierul Bădălan. Le închideam rapid gura cu delicatesuri ușchite din frigider și socată rece.

După ce pierdeam timpul prin casă cu teme, mi se făcea foame. Îmi luam pantofii micuți de la intrare și plecam după Madam. Cum ieșeam în curte, o coșmelie mare, făcută din lemn de bușteni, acapara tot soarele. Acolo știam sigur că o găsesc pe ea. Izuri de parfum amestecate cu tutun mă poșteau înăuntru. În camera de așteptare, stăteau de vorbă patru femei cu vârste cuprinse între prima și a doua tinerețe. Purtau rochii din mătăsuri și catifele de cea mai bună calitate. La vederea mea, chipul femeilor

se însenina, căpătând cel mai sincer și curat zâmbet. Ele se apropiau mereu de mine ca să mă îmbrățișeze, iar asta nu-mi plăcea deloc. Pe scurt, eram puișorul lor, al găinușelor cu tocuri înalte.

— Știți cumva unde este Madam? Îmi este foame! am continuat eu, în timp ce o căutam cu privirea.

— Da, puiule. E sus, pe dreapta.

Urcând scările, mi-am dat seama că sunt două uși pe partea dreaptă. Sperând să o nimeresc din prima pe cea corectă, am deschis-o pe cea de lângă trepte. Însă norocul nu a fost de partea mea. Faptul că nu am întreat pe care ușă din partea dreaptă să intru mai exact, m-a costat destul de scump. Am văzut o femeie dezbrăcată, în toată splendoarea ei, la cei șapte ani ai mei. Ea stătea întinsă pe lateralul scaunului cu picioarele urcate pe unul din brațe. Pufăia dintr-o țigaretă, în timp ce mă scana din cap până-n picioare.

— Intră, puișor! Nu te mănânc! spuse ea primitoare.

— Pardon... ăă... Nu am vrut să deranjez! am continuat eu, în timp ce ieșeam, înghițind în sec.

„Îmi trebuie mie mămliguță cu brânză și smântână”, îmi reproșam eu.

Intrând pe a doua ușă din dreapta, am găsit-o chiar pe ea: Madam sau Matroana Maria, cum o știau femeile. Aceasta era bunica mea. Era o femeie trecută de 70 de ani, mărunțică și mereu cochetă. Îmi zâmbea ca o mamă atunci când mă privea.

— Ți este foame, Hans? a spus ea, în timp ce se ridica de la o masă plină de plicuri albe.

Sincer să fiu, îmi trecuse pofta, dar nu găseam în minte niciun alt motiv pentru care venisem tocmai până aici după ea.

— Da! am răspuns eu, îmbrățișând-o.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu? a completat ea, zâmbindu-mi.

— Mămăliguță? am întrebat eu entuziasmat.

— Atunci, hai la bucătărie! Madam o să te răsfețe azi.

Matroana era prietenă cu toate doamnele și domnișoarele. În afaceri însă, ea reprezenta conducerea. Nimeni nu clintea în fața ei. Doar că, om fiind, avea și ea o slăbiciune: pe nepotul ei, Hans.

Dacă voiam să primesc ceva, mă dădeam pe lângă ea, sărutându-i mâna și alintându-o cu „Madam”. Atunci când voiam să o hârjonesc, o strigam „Matroana”, însă mă așteptam și la vreo patru scatoalce, date rapid, în semn de bună purtare. Apoi, mă pupa și zicea că a dat din dragoste.

Sâmbetele erau seri de bairam. Se adunau toate cunoștințele lu' Madam la noi acasă. Mâncam carași, ascultam muzică de petrecere și le băteam lejer la macao pe jucătoare. La tabinet, însă norocul nu mai era de partea mea. Matroana nu ținea minte cărțile așa că, eu alături de ea, formam echipa pierzătoare. Despre rummy, femeile spuneau că e pentru oameni mari.

Doamnele mă luau la dans pe rând. Învățasem să le învârt, așa că nu pierdeau ocazia de a veni cu ficele și nepoatele. În timpul piruietelor nesfârșite, primeam ba săruturi scurte pe obraji, ba îmbrățișări de mulțumire. Eram mascota gingașă și râvnită a tuturor femeilor din casă.

Atunci când se aducea tortul de lămâie, înțelegeam că începe șueta muierilor. Palavre despre amor ghebos, ce includeau bărbați cu pași grei, penetrau urechile mele. Unele narațiuni erau pline de amuzament, altele se transformau în baliverne cu marinari internaționali. La finalul festinului, primeam bacșiș în buzunarele de la blugii evazați.

Duminica era singura zi în care eu și bunica Maria rămâneam singuri în casă. Mă verifica la teme, spunându-mi calm lucruri d'ale vieții. Chiar dacă aveam o situație financiară bună, întotdeauna zicea: „Bâzdâganie mică, nu ai nevoie de toți banii din lume ca să fii fericit! Trebuie doar să iubești persoana potrivită și să te înconjori de oameni ai inimii tale. Doar așa au reușit părinții tăi să aibă un băiat așa frumos ca tine.”. Mă motivau astfel de cuvinte, în pofida faptului că trăiam în puf.

Uneori ploua așa de tare noaptea, încât mă rugam neîncetat să se oprească măcar tunetele care se auzeau puternic lângă geamul meu. Deodată, se liniștea totul. Mă întărea faptul că cerul mă putea auzi. Prin urmare, și părinții o făceau, de oriunde erau ei.

Crescând, am vrut să am totul pe tavă. Aveam de gând să lupt pentru fiecare din visurile mele. Eram convins de faptul că o să îi cunosc pe ai mei, că o să mă dezvolt, că notele bune o să curgă și că o să ajung un mare filosof în cel mai important oraș al României. Totodată, inima mea mai avea un vis... poate cel mai important dintre toate: să trăiesc o singură iubire, simplă și adevărată, ca cea a părinților mei.

Prima mea bucurie din afara Galațiului am avut-o atunci când am intrat la Facultatea de Filosofie din București. Mi-a alinat sufletul acel moment. Aproape că uitasem de moartea părinților mei, petrecută când eu aveam vârsta de trei ani. Ghinionul avea însă să se țină scai de mine pentru mult timp de atunci. Cunoșteam un singur om pe lume care se străduise să fie o mamă drăgăstoasă, un tată atent, fratele mai mare și mai grijuliu. Și vorbeam aici de bunica Maria. Bunicul George murise la câteva zile după nașterea mea. Madam își amintea că fusese cel mai fericit om de pe pământ în ziua în care m-a luat în brațe. Treptat, până când am intrat la școală, cerul ne-a luat tot ce aveam mai drag pe lume. De atunci, ne-am avut doar pe noi, la bine și la greu.

Îngerul:

— Ți este dor de Maria? m-a întrebat el, în șoaptă.

Eu:

— Și acum aș câștiga la macao doar ca să o văd cum se supără și mă ocărăște până plesnesc de râs.

Pentru o femeie la 72 de ani, nu ai fi zis că se va așeza vreodată în scaunul rigidității. O regăseam mereu în floarea vârstei. Uneori jucam cu ea „de-a v-ați ascunselea”. Atunci când era rândul ei de a se ascunde, o făcea atât de bine, că nici lacrimile mele de crocodil nu o scoteau din ascunzătoare. Eram un crocodil fals, bineînțeles, și probabil că ea își dădea seama. După, mă împăca repede cu plăcinte de mere proaspăt scoase din cuptor. Iarna, obișnuiam să răcesc la întrecerile cu puștii prin zăpada groasă, iar ea mă trata cu varză murată pe frunte. Îmi amintesc și acum că mă alerga prin bucătărie cu varza în prosop. De croșetat ilice, nici nu mai vorbesc. Și acum, dacă mă pui să îți fac unul, vei rămâne uimit câte ochiuri îți scot și pe față și pe dos.

Cu Madam am făcut primele teme. Stăteam ore în șir cu burta pe carte, doar să o aud spunând povești. Era trecută prin viață. La zece ani, deja cunoșteam bunele maniere. De 1 martie duceam mărtișoare făcute de mine tuturor porumbișelor. Abia așteptam un pupic ca răsplată. Atitudinea mea de poznaș nu o deranja, ba din contră. Îmi spunea că un bărbat trebuie să fie pe jumătate descultură, ca să poată umple cealaltă jumătate cu fler.

Prima discuție ce m-a pus la pământ am avut-o cu Madam pe la 12 ani. Îmi amintesc că atunci aflasem ce însemna vacanța pe o perioadă nedeterminată pe care și-o luaseră părinții mei cu ani în urmă. Probabil eram prea mic ca să aflu adevărul la timp. Iar după, m-a măcinat faptul că

nu știusem. Însă acum, pot spune că aș fi procedat la fel ca ea într-o astfel de situație.

Îngerul:

— A făcut-o pentru binele tău! intervenise el, pe un ton calm și prietenos.

Nu i-am vorbit vreo trei zile. Nu concepeam să rămân cu un gol pe care nicio mamă sau un tată nu avea să mi-l mai umple vreodată. Nu știu pe cine eram mai supărat, de fapt: pe Dumnezeu sau pe ea? Lipsa părinților naște temeri și insecurități. Mă gândeam că aveam să trăiesc cu ele toată viața.

Îmi aduc aminte că Madam, sufocată de întrebările pe care i le puneam în legătură cu vacanța lor, m-a luat deoparte și mi-a explicat: „Puiule, a venit momentul să îți povestesc despre părinții tăi, cu alte cuvinte. Acum ești mare și o să înțelegi altfel. În seara de 1 decembrie 1992, au plecat la un dîneu la câțiva prieteni, înspre Bariera Traian. Tu ai rămas cu mine, la decizia mamei tale. Fiica mea știa că îți va fi mai bine să stai la căldura sobei decât în gurile celor mari. Și a avut dreptate. Afară viscoala. Era una dintre cele mai grele și lungi ierni din ultimii ani. Tatăl tău conducea un BMW M5 negru din '87. Nu era cea mai sigură mașină pe așa o vreme, dar insistaseră că totul va fi bine. Pe drum însă, o mașină de pe sensul opus a derapat. Tatăl tău, ca să evite o catastrofă, a virat cu putere, intrând într-un stâlp de

iluminat public. El a murit pe loc, iar mama ta l-a urmat la scurt timp. Îmi pare rău, copilul meu fără noroc! Părinții tăi nu se vor mai întoarce niciodată din vacanța lor.”

Nu voi uita niciun cuvânt din cele pe care mi le-a spus atunci. Am ascultat-o cu o stăpânire de sine de care nici eu nu mă credeam capabil, după care am fugit în camera mea. Am împins biroul în dreptul ușii, ca să nu poată intra după mine, și m-am aruncat în patul moale. Lacrimi de disperare se afundau în cearceaful alb. Îmi amintesc de câteva cuvinte urlate atunci când a încercat să ajungă la mine, după care s-a lăsat tăcerea. Gândurile îmi șopteau ca un diavol la ureche: „Tu nu ai părinți! Scenariile reîntâlnirii pe care ți le-ai construit în minte sunt simpli nori de praf.”. Mă simțeam mai singur decât copilul din ultima bancă, pe care doar eu îl mai serveam cu socată, uneori.

Îngerul:

— Îți amintești cum te-ai împăcat cu Maria?

Eu:

— Ca și cum asta se întâmpla ieri. Am rugat-o să-mi povestească cum erau. Mi i-am creionat în minte plini de calități. Am făcut din ei două modele. Iar când puzzle-ul din mintea mea a fost complet, i-am băgat în inimă și nu i-am mai scos vreodată de acolo. M-am împăcat cu ea de îndată ce a spus: „Hans, ai avut cei mai buni părinți din lume!”

CAPITOLUL 2

BĂDĂLAN SI BANDA
LUI ADONIS

Se zicea că, dacă Dunărea trece prin mahala, acela e un tărâm rău. Sau, cel puțin, așa au crezut englezii atunci când au văzut cartierul marinăresc din Galați (Bădălan). Însă realitatea era mai neplăcută de atât și acestea nu erau doar vorbe.

Salahorii, chiaburii, marinarii și borfașii respirau același aer execrabil de țigări *Carpați* amestecat cu sudoare. Din nord și până în sud, de la apus și până la răsărit, valea orașului (așa cum era poreclită) se costuma cu felinare roșii¹. Casele de toleranță reprezentau, pentru marinari și

---

1. Începând cu perioada interbelică, termenul de „felinar roșu” a devenit simbol pentru casele de toleranță.

negustori, cea mai mare sapă de lemn. Banii obținuți pe calea seducției erau împărțiți între cârciumari și tinerele porumbițe. Bișnița pornea de la pofta de înavuțire rapidă pe seama depășirilor de situație. Bogații nocturni se bucurau de putere și de un statut respectat în mica societate. Nu puteai lucra o viață întreagă ca un asin. Trebuia să faci „scheme” departe de ochii sistemului, ca să te bucuri de un altfel de trai. Asta era deviza solidă a apașilor.

Începutul secolului XX accentua viciile omului, iar diferența socială mocnea la foc mic. Hoții de buzunare fugeau ca de moarte din maghernițele pline de oameni. Victimele, fiind în stare de ebrietate, nu puteau nici să se clintească, lăsând cârciumarii ticăloși să se bucure de foloase. Autoritățile erau obișnuite cu astfel de reclamații. Căutările nu aveau sorți de izbândă, iar păgubiții erau nevoiți să renunțe la speranță, în cele din urmă. Dunărea era de vină și nu mințile involburate ale oamenilor.

Mai sus de valea orașului stătea lumea bună, aristocrată: cea care se uita cu dispreț, în jos, spre ceilalți oameni. Nici culmile nu erau privite cu ochi buni de concetățenii lor. Copiii, însă, își scriau propria lor poveste. Pruncii lumii bune tânjeau după libertatea de a alerga în vâltoarea vieții, în timp ce micuții cuceritori ai paielor visau să încălze ghetete noi de Crăciun. Judecata ținea doar de statutul social. Inima era o mică scânteie vârată sub preșul de la ușă de picioare murdare.

La răsăritul soarelui, rămânea în picioare o singură credință șușotită pe la colțuri: „Omul sfințește locul cum, la fel de bine, tot el îl și urâtește!”.

Îngerul:

— *Erau și zile bune în mahala, dar veneau rar, ca o rugăciune spusă doar în vremuri de prihană.*

Hans:

— *Să înțeleg că doar anul nou păstra speranța aprinsă pe ceruri! am sesizat eu în vocea gătuită a camaradului.*

Zilele liniștite începeau cu povești de pescari și copii învățând să înoate la funia năvodului. Bineînțeles, era comedie pură pentru pescari să-i audă pe nerozi icnind ca din gură de șarpe, pe motiv că se îneacă. Probabil asta era cea mai bună momeală pentru înfometajii Dunării. Trăgeau peștii la micile picioare ca ursul la miere. Seara, bărcile pline acostau la umbra orașului. Lăutarii acompaniau reușitele cu sunete balcanice, în timp ce discurile pregătite sfârâiau deasupra lemnelor aprinse. Oamenii veniți să petreacă își imaginau cum mirosul de pește plutea pe Dunăre până în Munții Pădurea Neagră.

La jumătatea secolului XX, mai exact prin '58, când lucrurile se mai liniștiseră prin cartierul Bădălan, apărea ultima și cea mai periculoasă bandă de tâlhari, supranumită „Banda lu' Adonis”. Această grupare era condusă de rusnacul Dimitri, zis și Adonis, datorită frumuseții și

șarmului avut. El putea merge pe strada Republicii și să fie confundat cu un om de primă clasă, chiar dacă la primul zâmbet îți lua nu doar portofelul, dar și ceasul de la mână. Nu aveai cum să arunci vina pe un om ca el. Fiind orfan, nu privea cu teamă ororile din jurul lui. Le trata ca pe o obișnuință și uneori chiar ca pe o posibilă afacere. Vedea doar oportunități și uși deschise în lucruri pe care alții le considerau niște nimicuri.

Dimitri era cunoscut ca având o inimă de aur și o minte pe măsură. Singurul lui defect era că purta amprenta Bădălanului. Toți oamenii lui de bază fuseseră salvați de acesta. Îi găsea pe stradă murind de foame și le oferea o nouă șansă la viață. Pentru el nu conta că erau adulți sau copii de care își bătea joc lumea bună. Dimitri știa cum să le arate schimbarea.

Fiind cunoscut în tot Galațiul, mahalaua îl primea pe covor roșu. Avea și de ce. Făcea mereu pe Robin Hood-ul Bădălanului. Lua fără scrupule absolut orice de la bogății societății și dădea la oamenii săi din micul cartier. Nu puteai zice că e bun sau rău. Era, cu siguranță, la mijloc. Dacă voiai pistoale, Dimitri îți făcea rost de ele, de la milițianul amorezat de cucoanele lui. Erăi sărac și voiai paste gratis de la Dunăreana¹, era suficient să menționezi angajaților că te-a trimis Adonis după ele și cina era servită. Toate favorurile ajungeau la el. Era livrator cu normă

---

1. Dunăreana este o fostă fabrică de paste făinoase, biscuiți și pesmeți din Galați.

întregă, oferind servicii contra unor „datorii” ce nu se uitau prea ușor. Era schimb pe schimb, așa că lumea pe care o cunoștea era toată a lui.

Vaporenii erau și ei cunoscuți de Adonis. O parte din marfă era luată de oamenii lui, pe care îi aduna din larg cu o ambarcațiune, proprietate personală. Nu era cine știe ce: o jerpelitură obținută la schimb în urma unui favor important. Dar își făcea treaba mai ceva ca un iaht dintr-un port cunoscut. În micul lui univers, ordinea banilor pentru supraviețuire se ținea astfel: întâi obținea acte false, haine diferite pentru munci de tot felul, arme, bani pentru mită, după care, ceea ce rămânea se împărțea între el și ai lui pentru plăceri personale.

Bănilă, contabilul lui, avea grijă de bani și de gestiunea lor. Prietenii din banda lui Adonis primiseră porecle în urma unei inițieri. Dimitri îi chemase întâi în casa lui din Bădălan, care părea palat pe lângă celelalte. Asemeni vechiului ritual al tăierii din moș, acesta începuse să înșire câteva obiecte pe masă. Paharele cu băutura și prieniile care se legau îi permiteau inițiatului să aleagă un obiect din cele dragi, așa numitului, maestru. O bancnotă de 100 lei, un cuțit, o halbă de bere, o țigaretă *Carpați*, un coniac, un zar și un pieptene erau darurile aflate la îndemână. Norocosul care alesese un zar, primise porecla „Barbut”. Cel cu halba de bere însă se putea mândri cu porecla „Berilă”. Bancnota de 100 de lei fusese aleasă de „Bănilă”. Nimeni nu alesese vreodată pieptenele, pentru că nu înțelegea cum

ar putea lucra cu un astfel de obiect pentru marele Adonis. Ceea ce n-au aflat ei era că însăși Dimitri decisese să-l includă printre obiecte, fiind preferatul lui. Asta pentru că avea mintea ascuțită ca zimții unuia și merita să fie un lider. Ca să nu mai vorbim de farmecul și frumusețea ce-l recomandau.

Lângă port, Dimitri avea un birt unde-și petrecea reușitele vicioase, cu oamenii dragi alături. Chiar dacă amicii lui erau mulțumiți cu atât, el simțea că lipsește ceva, dar nu știa exact ce. Ca să-și spele păcatele, își lua clanul și porneau la drum spre lacul Brateș. Mergeau mult prin stufărie, cu cizmele pline de nămol. Merita călătoria deoarece, după deșisuri groase, albastrul apei se unea de jur împrejur cu cerul infinit de aceeași culoare. Acolo, într-un colț de rai, era oaza lor, ferită de văzul lumii. Se bălăceau, ascultând liniștea naturii. Berilă spunea uneori, amuzat: „Suntem ca-n Moara cu Noroc! Adonis e Lică Sămădăul, iar noi suntem porcii ce i-a dus să-i spele.” La aceste vorbe, Bănilă sărea ca ars: „Hai că se vede că nu ai citit! Tu crezi că porcarul ăla avea grijă să-și spele scroafele?”. Într-una dintre peripeții a fost făcută și o poză cu aproape toate pușlamalele lui Dimitri, în afară de un membru pe nume Pistol. Acesta se învoise a fi fotografatul. Pe spatele fotografiei stătea scris cu cerneală: „Davai! Davai!”¹. Acestea erau singurele cuvinte în limba rusă pe care Adonis le găsisse pe

---

1. Davai! Davai! = Haide! Vino! (în limba rusă)

spatele fotografiei cu părinții lui. Fiind singura moștenire de familie, cu asta își declara naționalitatea. Nu avea altă evocare legată de vreo rudă de-a sa. Pentru că banda sa era ca o a doua familie, a păstrat obiceiul, trecând pe spatele fotografiei de la Brateș aceleași cuvinte. Fiecare membru al bandei purta cu el o poză cu ei și cu scrisul lui Adonis pe verso.